

POSTANOWIENIE

Dnia 4 marca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z odwołania W.P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.

o prawo do reny z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 4 marca 2020 r.,

skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...].
z dnia 14 czerwca 2018 r., sygn. akt III AUa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, bez
obciążania skarżącego kosztami zastępstwa procesowego
pозwanego, organu rentowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...]. III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 14 czerwca 2018 r. oddalił apelację wnioskodawcy W.P. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. z dnia 2 listopada 2017 r. oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w C. z dnia 10 lutego 2006 r. odmawiającej przyznania mu prawa do renty z tytułu wypadku przy pracy.

W skardze kasacyjnej wnioskodawca zarzucił naruszenie art. 365 § 1 w związku z art. 366 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., polegające na tym, że Sąd Apelacyjny, podobnie jak Sąd pierwszej instancji, oparty swoje ustalenia i rozstrzygnięcie na orzeczeniu innego Sądu w innej sprawie, to jest na wyroku Sądu

Rejonowego w C. z dnia 25 września 2015 r., sygn. akt VU [...], który nie ma cech wiążącego prejudykatu, albowiem wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło podstawę rozstrzygnięcia i tylko między tymi samymi stronami. Oznacza to, że Sąd drugiej instancji nie poczynił samodzielnie ustaleń faktycznych wymaganych do prawidłowego wyrokowania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na jej oczywistą zasadność, gdyż w jego ocenie „pogląd reprezentowany przez Sąd Apelacyjny jest odosobniony i to tak zarówno jak chodzi o judykaturę, jak i naukę prawa. (...) Nie może być bowiem tak, że motywy i ocena dowodów znajdujące się w uzasadnieniu jednego Sądu wiąże inny Sąd, w tym Sąd wyższego rzędu”. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu sądowi, pozostawiając mu rozstrzygnięcie o kosztach dotychczasowego postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania z powodu ograniczenia kasacyjnego wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania z ewidentnie chybionym wnioskiem o rzekomo oczywistej zasadności przedmiotowej skargi. Tymczasem w razie powoływania się na przesłankę tzw. „przedsądu” z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. skarżący w stosownym wywodzie prawnym powinien wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego oczywistego naruszenia prawa, widocznego *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy, oraz że skutek takiego naruszenia zapadł wyrok oczywiście wadliwy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 grudnia 2011 r., V CSK 113/11, LEX nr 1101690 oraz powołane tam orzecznictwo). Autor skargi kasacyjnej nie wykazał, aby Sąd drugiej instancji dopuścił się oczywistego naruszenia prawa w kwalifikowanym rozumieniu, ani że zaskarżony wyrok jest oczywiście wadliwy.

Zgodnie z art. 365 § 1 k.p.c., orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy

administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Z prawomocnością orzeczenia sądowego (zarówno w ujęciu materialnym, jak i formalnym) związana jest powaga rzeczy osądzonej (art. 366 k.p.c.). Wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami. W kolejnej sprawie Sądy rozpoznające nowy spór pomiędzy tymi samymi stronami muszą zatem przyjmować, że sporna kwestia prawna kształtuje się tak, jak to ustalono w prawomocnym wcześniejszym wyroku wydanym pomiędzy tymi samymi stronami. W konsekwencji w kolejnym przedmiotowym postępowaniu, w którym pojawia się ta sama sporna kwestia, nie może być ona już ponownie weryfikowana. W szczególności, związanie prawomocnym orzeczeniem wyklucza dokonywanie ustaleń faktycznych i konkluzji prawnych sprzecznych z uprzednio osądzoną kwestią, a nawet prowadzenie w tym prawomocnie osądzonym zakresie postępowania dowodowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2013 r., II PK 438/13, LEX nr 140888 i powołane tam orzecznictwo).

Przedmiotem wcześniejszego postępowania pomiędzy tymi samymi spornymi stronami była ocena, czy ubezpieczonemu przysługiwało jednorazowe odszkodowanie z tytułu uszczerbku na zdrowiu spowodowanego zdarzeniami z 31 marca i 3 czerwca 2004 r., które w jego ocenie miały stanowić wypadki przy pracy. Problem ten został ostatecznie rozstrzygnięty przez Sąd Rejonowy w C. wyrokiem z dnia 25 września 2015 r. (sygn. akt V U [...]), od którego apelacja ubezpieczonego została oddalona wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 9 czerwca 2017 r. (sygn. akt XI Ua [...]). W tych judykatach po przeprowadzeniu długotrwałego i rozległego postępowania dowodowego wiążąco przesądzono, że skarżącemu nie przysługiwało jednorazowe odszkodowanie z tytułu uszczerbku na zdrowiu spowodowanego zdarzeniami z dnia 31 marca lub 3 czerwca 2004 r., ponieważ wskutek tych uznanych za samoistne zdarzeń nie doznał on żadnego urazu w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 13 w związku z art. 3 ust. 1 ustawy wypadkowej, a w szczególności nie odniósł uszczerbku na zdrowiu wywołanego przyczyną zewnętrzną. W konsekwencji Sądy te miarodajnie i wiążąco rozstrzygnęły, że sporne zdarzenia nie spełniły łącznie warunków ustawowej definicji wypadków przy

pracy (art. 3 ust. 1 ustawy wypadkowej), gdyż wiążąco (art. 365 § 1 k.p.c.) i prawomocnie (art. 366 k.p.c.) rozstrzygnęły, że wskutek ujawnionych zdarzeń z 2004 r. nie doszło u skarżącego do urazów powypadkowych ani powypadkowej niezdolności do pracy dla spornych celów - nabycia prawa do świadczeń lub renty powypadkowej, ponieważ jego niezdolność do pracy nie miała podłoża wypadkowego. Same odmienne polemiczne subiektywne odczucia skarżącego nie mogły być podstawą skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.) i usuwały się spod weryfikacji kasacyjnej (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) już ze względu na ograniczenie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania do twierdzenia o rzekomo jej oczywistej zasadności, co było przedmiotem niekorzystnego dla skarżącego prawomocnego osądu sprawy, który nie podlega ponownej weryfikacji jurysdykcyjnej.

Ze względu na brak innych - niż chybione twierdzenie o rzekomo oczywistej zasadności skargi kasacyjnej - potencjalnych wniosków o przyjęcie jej do rozpoznania Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., nie obciążając skarżącego kosztami zastępstwa procesowego pozwanego organu rentowego w postępowaniu kasacyjnym (art. 102 k.p.c.).